

**ВИКОНАВЧИЙ ОРГАН КИЇВСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ
(КИЇВСЬКА МІСЬКА ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ)
ДЕПАРТАМЕНТ КУЛЬТУРИ
КОЛЕДЖ ХОРЕОГРАФІЧНОГО МИСТЕЦТВА
«КИЇВСЬКА МУНІЦИПАЛЬНА АКАДЕМІЯ
ТАНЦЮ ІМЕНІ СЕРЖА ЛИФАРЯ»**

Фещук Катерина Анатоліївна

**ХОРЕОГРАФІЧНА СЮЇТА «Зоряна ніч Вінсента»
(за мотивами фільму «У брами вічності»
режисер Джуліан Шнабель)**

**Пояснювальна записка до бакалаврської роботи
(творчого проєкту на здобуття освітнього ступеня «бакалавр»
зі спеціальності 024 «хореографія»)**

Рівень вищої освіти БАКАЛАВР
Галузь знань 02 “КУЛЬТУРА І МИСТЕЦТВО”
Спеціальність 024 “ХОРЕОГРАФІЯ”
Спеціалізація /освітньо-професійна програма/ “Класична хореографія”

Керівник:
Афанасьєв Сергій Миколайович
Рецензент:
Білаш Ольга Сергіївна

Захищено на засіданні екзаменаційної комісії
Протокол № ____ від _____ р.
Голова комісії Боровик Т. В. _____

Київ, 2024

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ 1. Теоретичні основи реалізації творчого проєкту	
«Хореографічна сюїта “Зоряна ніч Вінсента”».....	6
1.1. Аналіз літератури та джерел, що використовувались при реалізації творчого проєкту.....	6
1.2. Джерело постановки.....	7
1.3. Обґрунтування композиційно-драматургічної побудови твору.....	9
Висновки до першого розділу.....	11
РОЗДІЛ 2. Художньо-аналітичні відомості творчого проєкту.....	12
2.1. Лібрето	13
2.2. Форма, жанр, стиль; ідейно-тематичний аналіз	15
2.3. Композиційно-архітектонічна побудова.....	19
2.4. Сценарно-композиційний план	27
2.5. Дійові особи та їх характеристика	29
2.6. Характеристика музичної основи хореографічного твору	33
2.7. Сценографія	37
ВИСНОВКИ	46
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	48
ДОДАТКИ	50

ВСТУП

Обґрунтування вибору теми творчого проєкту.

Ван Гог - один із найвідоміших і найвпливовіших художників в історії мистецтва. Його життя і творчість - невичерпне джерело натхнення.

Унікальна особистість, внутрішні конфлікти, творчий процес і загадкова смерть привертають увагу і залишають глибокий слід в історії мистецтва. Його роботи відомі своєю емоційною насиченістю і здатністю передавати внутрішні переживання. Ця емоційна глибина може бути використана для створення яскравих вистав, які захоплюють і збагачують аудиторію.

Багато тем, важливих для Ван Гога, актуальні й сьогодні: від його дослідження краси та значущості світу до його власної боротьби з демонами та депресією. Це дає нам змогу створювати вистави, що відображають сучасні елементи людського досвіду.

Мета творчого проєкту – дослідження та створення хореографічної сюїти за обраною темою. Робота має на меті дослідити естетичні, культурні та соціальні аспекти мистецтва, а також розвинути художні навички та творчі здібності. Робота також має на меті привернути увагу до спадщини Ван Гога, висвітлити його життя та вплив на сучасне мистецтво, а також надати глядачам нові та захоплюючі мистецькі враження.

Завдання творчого проєкту:

- реалізувати на практиці мету творчого проєкту;
- обґрунтувати теоретичні основи творчого проєкту;
- розкрити ідейно-тематичне та композиційне рішення постановки;
- обґрунтувати засоби художньої виразності творчого проєкту.

Новизна творчого проєкту полягає в:

- танець є основним засобом вираження, передаючи глибину емоцій і внутрішнього світу Ван Гога через фізичні рухи та експресію.

- використання музичного супроводу, що поєднує класичну та сучасну музику, надає сюїті неповторного колориту. Це створює атмосферу, яка одночасно відображає час Ван Гога і сьогодення.

- використання сучасних технологій у декораціях та світлових ефектах.

Новизна цього творчого проекту полягає в інноваційному підході до візуалізації та представлення життя і творчості Ван Гога мовою танцю і музики.

Завдання творчого проєкту:

- Вивчення життя, творчості та впливу митця на сучасну культуру.
- Дослідити сучасні тенденції в танці та театральному мистецтві, які можна використати для створення балету про Ван Гога.
- Аналіз реакції глядачів, вивчення впливу вистави на аудиторію, оцінка власної роботи та виправлення недоліків.

Об'єкт дослідження: Об'єктом дослідження є життя, творчість і спадщина Вінсента Ван Гога. Це включає його біографію, творчість, особистий стиль, вплив на сучасне мистецтво та культуру, а також рецепцію його творів у різних країнах та епохах.

Предмет дослідження: Предметом дослідження є інтерпретація творів Ван Гога мовою танцю та створення сюїті, присвяченого вираженню особистості та творчості Ван Гога. Це включало аналіз можливостей передачі ключових тем його картин у танцювальній формі, розробку сценарію та хореографії та вивчення впливу такого художнього проєкту на аудиторію та світ сучасного мистецтва.

Практичне значення творчого проєкту

Сюїта на тему Ван Гога – основа нового арт-проєкту для театральних і танцювальних колективів. Проєкт дозволить артистам і танцюристам продемонструвати свій таланти у виконанні, а також привернути увагу

глядачів до творчості Ван Гога через мистецтво танцю. Також це стане частиною мистецьких заходів та виставок, присвячених життю та творчості Ван Гога. Через унікальну форму мистецтва танцю глядачі можуть дізнатися про творчість і спадщину Ван Гога. Сюїта може бути використана як навчальний засіб для вивчення життя і творчості Ван Гога. Його можна використовувати як основу для дискусій, лекцій, майстер-класів та інших освітніх заходів. Частина культурного та туристичного потенціалу різних міст і регіонів, які пов'язані з життям Ван Гога. Сприяє розвитку мистецького та культурного туризму шляхом залучення туристів та місцевого населення.

Апробація творчого проєкту.

Одну частину даного творчого проєкту було оприлюднено на захисті даної роботи у актовому залі КМАТ з дисципліни «Мистецтво балетмейстера» у другому семестрі. Це був фрагмент соло внутрішньої боротьби Вінсента в хореографічній сюїті – «Зоряна ніч Вінсента».

Для цієї роботи використовується аналіз мистецтвознавців, експертів у галузі балету, а також ресурсів, які включають статті з журналів та інтернет-видань.

Структура та обсяг дипломної роботи. Робота складається з вступу, трьох розділів, які містять у собі - **10** підрозділів, висновків, списку використаних джерел та додатків.

Загальний обсяг роботи **55** сторінок, із них основний текст складає **47** сторінок.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ РЕАЛІЗАЦІЇ ТВОРЧОГО ПРОЄКТУ «ХОРЕОГРАФІЧНА СЮІТА “Зоряна ніч Вінсента”»

1.1. Аналіз літератури та джерел, що використовувались при реалізації творчого проєкту.

Задля успішної розробки та втілення творчого проєкту було опрацьовано ряд літературних творів, наукових та публіцистичних праць, різноманітних джерел. Я провела глибокий аналіз матеріалів навчальних посібників і підручників, що розроблені авторитетними теоретиками і практиками в галузі хореографії.

Основні принципи та методи навчання класичного танцю закріплені в працях таких видатних педагогів, як Агрипіна Ваганова, Микола Тарасов, Асаф Мессерер. «Класичний танець» та «Основи класичного танцю» Ваганової. «Школа чоловічого виконання» Тарасова та «Уроки класичного танцю» Мессерера стали важливими ресурсами для викладачів балетних шкіл і студентів мистецьких вузів. Роботи охоплюють усі аспекти навчання класичного танцю, від основних рухів до складних комбінацій, а також містять методичні поради та приклади для педагогів. Крім того, майбутня книга Головкиної, Мей і Цветкової доповнює їхнє розуміння, висвітлюючи методи навчання дітей класичному танцю на всіх етапах з раннього віку. Видання Вадима Нікітіна інноваційних методик навчання танцю та практичного посібника для балетмейстерів має важливе значення для розвитку сучасного танцю.

Ці роботи стали важливими джерелами для розвитку класичного та сучасного танцю, надаючи викладачам та студентам знання та інструменти, необхідні для успішної практики.

Для постановки «Зоряна ніч Вінсента» використовувались різноманітні матеріали, щоб краще зрозуміти й передати глибину й складність Ван Гога, як художника й людини. Ван Гог написав збірку листів до свого брата Тео, які дають зрозуміти його внутрішні потрясіння, думки та емоції. Важливий ресурс для розуміння його внутрішніх конфліктів і мистецьких процесів. Книга «Це Ван Гог» книга, яка включає аналіз біографічних даних, ілюстрацій і картин Ван Гога, допомогла мені отримати повний огляд на життя та творчість Ван Гога. Це було важливою основою для створення візуального образу та атмосфери вистави. Розкрити основні етапи життя Ван Гога, особистісні характеристики та художню манеру можливо було через книгу «Ван Гог. Жага до життя»

Вивчення фільму Ван Гога «У брами вічності» пролило світло на його особистість, внутрішні потрясіння та трагічні обставини. Естетика та атмосфера цього фільму використовувалась як джерело натхнення для власного творчого проекту.

1.2. Джерело постановки

Фільм «У брами вічності» режисера Джуліана Шнабеля - це захоплююча подорож у світ Вінсента Ван Гога через призму його останніх років життя. Головний герой, Ван Гог, втіленням якого став Віллем Дефо, приваблює своєю автентичністю та глибиною виразності. Від початку фільму ми відчуваємо його внутрішній пошук і мучення, його прагнення знайти красу у світі, який часто здається безжальним та ворожим. Дефо майстерно передає всю складність та вразливість Ван Гога, його внутрішні боротьби та моменти величчя, які він знаходить у своїй творчості. Актор, який зіграв роль Ван Гога, вразив мене своєю щирістю та вірогідністю.

Кожна сцена змальовує не тільки красу його творчого процесу, але й його внутрішню боротьбу з демонами, що живуть у його душі. Ми бачимо

Ван Гога як генія, який творить шедеври, але також як людину, яка страждає від внутрішніх демонів і відчуває безперервний біль.

Гра Віллема Дефо була настільки потужною, що ми не могли не залишитися безмовними, враженими та зануреними у світ Ван Гога. Мені сподобалось, як Дефо зміг передати всю цю глибину та складність характеру Ван Гога, роблячи його персонажа надзвичайно реалістичним та близьким для глядача. Він захоплює своєю емоційною грою, здатністю передати внутрішній конфлікт та емоційний стан героя.

Кожна сцена приголомшливо красива. Режисерська робота Шнабеля пробуджує та вловлює емоції та атмосферу того часу. Йому вдалося поєднати художню естетику з глибоким психологічним аналізом, створивши шедевр, який запам'ятається на довгі роки.

Фільм не лише дав можливість повністю відчувати життя Ван Гога, але й став для мене джерелом мотивації. Він нагадав про важливість відкриття свого внутрішнього «я» та вираження його через мистецтво. Це, безумовно, один із найбільш вражаючих фільмів.

Дослідження життя та творчості Ван Гога дало багато цінних ідей. Це не тільки поглибило знання з історії мистецтва та культурного розвитку, а й відкрило нові перспективи для розуміння людської природи, емоцій і художнього вираження.

Ван Гог був не тільки художником з експресивним стилем, але й людиною, яка зіткнулася з великим внутрішнім конфліктом і змогла виразити його у своїй творчості.

Вивчивши і ознайомившись з життям Ван Гога, надихнуло на більшу саморефлексію та розуміння важливості вираження своїх почуттів та емоцій через мистецтво.

1.3 Обґрунтування композиційно-драматургічної побудови твору

«Зоряна ніч Вінсента» вирізнятиметься винятковою композицією та драматургічною структурою, які є вирішальними у визначенні її художньої цінності та впливу на глядача.

Цей твір створено за мотивами життя і творчої спадщини Вінсента Ван Гога і має кілька композиційних і драматургічних аспектів, які визначають його суть.

1. Роботи можуть відображати хронологію подій у житті Ван Гога. Починаючи з дитинства та юності, до розвитку художнього таланту, творчих досягнень і врешті до трагічного кінця життя. Така послідовність дозволяє глядачеві глибше зануритися в життєву траєкторію митця, відчувати його емоційну та духовну динаміку.

2. Внутрішні монологи та роздуми. Важливо передати внутрішні думки та переживання Ван Гога, його боротьбу з власними демонами та невпевненістю, а також його глибоке співчуття до природи та людей. Це можливо завдяки внутрішньому монологу головного героя, що дозволяє глядачеві відчувати його емоційний внутрішній світ.

3. Символіка і метафора. Використання символів і метафор, характерних для творчої манери Ван Гога, дозволяє поглибити портрет Ван Гога та виразити його внутрішній світ.

Сонце, місяць, зірки, поля – усі ці образи мають глибокі символічні значення, які допомагають глядачеві краще зрозуміти художника та його творчість.

4. Ритм і динаміка. Структура твору повинна мати ритми і динаміку, які відображають енергетику творчого процесу Ван Гога, його внутрішній стан, а зовнішні обставини, які на нього не впливають.

Від моментів екстазу до піднесення, від моментів трагедії до моментів спокою та споглядання, усе це може створити глибокий емоційний зв'язок із аудиторією.

Композиційно-драматургічна структура твору «Зоряна ніч Вінсента» сильна та виразна, що повною мірою передає глибину та емоційність життя та творчості Ван Гога.

ВИСНОВКИ ДО ПЕРШОГО РОЗДІЛУ.

Розробці композиційно-драматургічної побудови твору «Зоряна ніч Вінсента» суттєво сприяв аналіз літератури та джерел, використаних при реалізації творчого проекту.

Такі джерела, як книги, статті та інші джерела, дозволили автору отримати глибше розуміння життя та творчості Ван Гога та дізнатися важливі аспекти його мистецького вираження.

Вирішальну роль у створенні цілісного й виразного твору відіграло джерело постановки й обґрунтованість композиційно-драматургічної побудови твору «Зоряна ніч Вінсента».

Аналізуючи літературні першоджерела та спираючись на досвід знавців мистецтва, вдасться адаптувати інформацію до балетної форми, захоплюючи глядача своєю емоційною силою та експресивністю, створити захоплюючу розповідь про Ван Гога.

Таким чином, поєднавши аналіз літературних і постановочних матеріалів, я розробила композиційну і драматургічну основу «Зоряної ночі» Вінсента», яка з емоційною і художньою глибиною відображає життя і творчість Ван Гога.

РОЗДІЛ 2. Художньо-аналітичні відомості творчого проєкту

Лібрето постановки (першооснова драматургії) — це короткий опис змісту вистави. Окреслено події та визначено ідеї, конфлікти та характери. Лібрето часто базуються на літературних творах і будуються з урахуванням можливості музично-хореографічного втілення. Програма, спочатку запропонована для створення балету, і написаний після вистави сценарій часто не збігаються. Творець програми зобов'язаний вибудувати драматургію балетної вистави так, щоб дія відбувалася в теперішньому часі. У постановці не використовуються слова, тому ми не маємо уявлення, що сталося чи що станеться.

«Балет не допускає майбутнього або минулого часу в своїй граматиці, а вимагає тільки теперішнього часу, інакше глядачеві було б важко зрозуміти його функціонування» - сказав тоді А. Глушковський.

Під час балетної вистави ми усвідомлюємо лише ті рухи, які бачимо на власні очі. В крайньому випадку автор може використати так званий наплив емоцій у вигляді спогаду. Музика до балету написана за сценарієм. Лібрето визначає поділ на дії й образи, сцени й номери, порядок і структуру епізодів. Музика надає танцю метро ритмічної, емоційної та метафоричної основи.

Постановка — драма, написана музикою та втілена в хореографії.

Лібрето:

1) Сценарій.

2) Переказ сюжету балету в програмі вистави допомагає глядачеві зрозуміти, що відбувається на сцені.

З XVII століття в музичному театрі використано лібрето.

Сценарії балету часто будуються за мотивами літературних творів і пишуться з урахуванням можливостей їх музично-хореографічного втілення.

Зазвичай сценарій пише сценарист балету, але сценаристом може бути хореограф, композитор, виконавець, виконавець або навіть ціла команда.

ХОРЕОГРАФІЧНА СЮІТА «ЗОРЯНА НІЧ ВІНСЕНТА».

ЛІБРЕТО

Сцена 1: Дитинство

Сцена починається сонячного літнього ранку в маленькому голландському селі. Сонце щойно зійшло, освітлюючи все навколо ніжним світлом. Маленький Вінсент виходить зі скромної, але затишної на вигляд хатини. Вінсент із щасливою посмішкою розклав на підлозі великий аркуш паперу та взяв пензлик і палітру кольорів.

Він стоїть серед польових квітів, що розкриваються в сонячному світлі, занурюючись у світ живопису. Немов танець із кольором, Вінсент створює свій перший мистецький шедевр і відновлює красу природи навколо. Його умілими руками втілено в життя кожен елемент: квіти, дерева, трави. Однак за цією красою криється внутрішній конфлікт Вінсента. Він відчуває, що його темперамент і глибоке розуміння світу відрізняють його від інших дітей. Вода сусідньої річки може символізувати його внутрішній неспокій і тривогу, а також бажання знайти власний шлях у мистецтві та житті.

Він бореться з цими почуттями, присвячуючи себе мистецтву, але водночас прагне знайти спокій і гармонію у своїх творіннях.

Сцена 2: Прибуття до Парижа, переїзд до Арля

На початку сцени показано прибуття Ван Гога до Парижа. Він вийшов із вокзалу на вулицю міста. Його обличчя демонструє суміш радості та інтересу до нового оточення. Його вразила жвавість і рух міста, але найбільше його мистецька енергія. На перший погляд Париж здається нескінченним океаном мистецтва. Ван Гог відвідує художні галереї, музеї та майстерні, де зустрічає інших художників, таких як Поль Сіньяк, Тулуз-Лотрек і Жорж Сера. Вони обговорювали нові тенденції в мистецтві та

обмінювалися ідеями та натхненням, що спонукало Ван Гога відійти від власного стилю та експериментувати з новими техніками.

Сцена змінюється до моменту, коли Ван Гог вирішує переїхати до міста Арль. Його приваблює природа, спокій і тиша вдалині від великих міст. Подорож до Арля здійснюється потягом, і ми бачимо, як Ван Гог мандрує французькою сільською місцевістю, сповнений очікувань і натхнення. Коли Ван Гог приїжджає в Арль, він вражений величчю і красою навколишньої природи. Ми бачимо, як він крокує серед полів соняшників і пшениці, знаходячи радість і натхнення в мальовничому краєвиді. Центральним елементом цієї сцени є його шедевр «Соняшники», а танцюристи передають красу та велич природи, зображеної на його полотнах, рухом та емоційною експресією.

Ця сцена відображає не лише зміну місця проживання Ван Гога, а й його внутрішні потрясіння, його занурення у світ природи та пошук сенсу й натхнення в живописі.

Сцена 3: Внутрішній конфлікт і висновок

Ця дія починається з відображення внутрішнього конфлікту Вінсента Ван Гога, коли він відчуває себе в пастці власних демонів. Таємничість і напруженість характеризують цю сцену, а його внутрішній конфлікт відображається в його рухах і емоціях.

Вінсент занурюється у світ творіння, намагаючись знайти сенс і зміст свого життя. Він звертається до своїх творів і намагається через них висловити свій внутрішній біль і переживання. Його рухи стали більш енергійними та виразними, відображаючи його бажання досягти величі через мистецтво. Однак його стосунки з колегою та другом Полем Гогеном стають джерелом конфлікту та напруги. Вони обговорюють мистецтво, світогляд і стиль, що призводить до загострення внутрішніх труднощів Ван Гога.

Кульмінація настає в сцені, де Вінсент, занурений у світ твору, завдає собі шкоди, відрізавши собі вухо. Цей захоплюючий образ показує його внутрішній конфлікт і душевний зрив. Незважаючи на внутрішні та зовнішні перешкоди, Ван Гог досяг величчя та жертвності у своєму мистецтві та виконав свою велику мистецьку місію. Його творчість стає способом самовираження та вибору свого місця у світі, навіть при самопожертві.

Фінал: Сцени останнього дня та спадщини

Фінальна сцена дарує глядачам відчуття завершеності та трансцендентності, а також вражає своєю величчю та символізмом.

Ця сцена розгортається на тлі зоряного неба, що нагадує відому картину Ван Гога «Зоряна ніч». На небі мерехтять зірки, символізуючи нескінченність і вічність. Танцівниці втілюють різних людей, яких торкався Ван Гог у своєму мистецтві. Серед них можуть бути його родина та друзі, інші митці, критики та представники громадськості, які знаходили втіху чи натхнення в його роботах.

Ця сцена показує останні дні Ван Гога, не тільки його відчуття ізоляції та внутрішнього конфлікту, але також його величчя, його непохитну віру в мистецтво та його бажання залишити світ кращим, ніж він думав.

Ця сцена втілює його спадщину як одного з найвидатніших художників усіх часів, який торкнувся незліченних життів і залишив незгладимий слід у світі мистецтва.

2.2. Форма, жанр, стиль; ідейно-тематичний аналіз

Форма – хореографічна сюїта.

Форма: Балет — сценічне мистецтво, яке поєднує рух і музику в єдине вираження. У балеті важливу роль відіграє не тільки танцювальна техніка, а й виконання, яке передає емоції та почуття за допомогою рухів і жестів. Форми балету дуже різноманітні.

Від класичних балетів із великим оркестром і розкішними костюмами до сучасних інтерпретацій з експериментальними рішеннями та нетрадиційними постановками.

Хореографічна сьюїта — це вистава, що складається з серії коротких танцювальних послідовностей, можливо пов'язаних спільною темою чи задумом, але без чіткого сюжету.

У цьому, здавалося б, балеті танцюристи виконують різноманітні танцювальні номери з різними темами, стилями, музикою та хореографією.

Кожен епізод може викликати у глядача різні емоції та асоціації, але всі вони разом створюють загальний ефект чи ідею.

Хореографічні сьюїти часто використовуються в сучасному балеті, даючи хореографам свободу та творчий потенціал для створення незвичайних та експериментальних творів.

Його також можна використовувати для демонстрації різних танцювальних стилів і технік або для підкреслення певної теми чи ідеї без прив'язки до конкретної історії.

Жанр – драматичний.

Балет, як і будь-яке мистецтво, може належати до різних жанрів. У випадку з балетом про Вінсента Ван Гога цей жанр може бути драматичним, оскільки розповідає про життя та внутрішні конфлікти великого художника.

Залежно від художнього задуму і напряму балет може включати елементи інших жанрів, наприклад поезії або трагедії.

Стиль – класика з традиційними позами та модерн з інноваційними техніками та сучасною музикою.

Також включені елементи народних та етнічних танців.

Час дії – середина ХІХ століття.

Місце дії – Нідерландів, Париж, Арль.

Тема – життя і творчість Ван Гога, його внутрішній світ, емоції та страждання.

Ідея – передача глибини та значущості мистецтва художника, а також в показі його впливу на сучасне мистецтво.

Форма, жанр і стиль балету відіграють важливу роль у цьому творчому проєкті, створюючи мистецький шедевр, який захоплює глядача своєю красою та емоційною глибиною.

Кожна сцена ретельно розроблена та виконана з урахуванням усіх формальних деталей, жанрових нюансів та стилістичної унікальності.

Це створює незабутній образ, який залишається у глядачів ще довго після вистави.

Крім того, форма, жанр і стиль балету дозволяють адаптувати твір до різних аудиторій і ситуацій виконання. Наприклад, класичні стилі приваблюють шанувальників традиційного мистецтва, а сучасні інтерпретації – молоде покоління та шанувальників сучасних напрямів мистецтва.

Таким чином, форма, жанр і стиль балету є важливими елементами, які втілюють у життя творчі ідеї та сприяють їхньому впливу на суспільство.

Сюжет хореографічної сьюїти про Вінсента Ван Гога може охоплювати різні аспекти його життя і творчості.

Основними епізодами сюжету є раннє життя та початок. Перші кроки Ван Гога у світ мистецтва, його дитячі мрії та амбіції, його стосунки з родиною та навколишнім світом.

Міграція до Парижа та Арля: Відкрив мистецтво та імпресіонізм у Парижі, познайомився з іншими художниками та переїхав до Арля, де Ван Гог знайшов натхнення в пейзажі та кольорі.

Внутрішня боротьба та завершення: Твір, що зображує внутрішні конфлікти Ван Гога, демонів і шалені емоції, а також його власну боротьбу з демонами та самопожертву.

Фінал: Роздуми про останні дні Ван Гога та його спадщину як великого художника, його вплив на сучасне мистецтво та спадщину, яку він залишив.

Надзавдання - передати не тільки історію життя Ван Гога, але й його внутрішній світ, його стосунки з навколишнім світом і його творчий сенс.

Відображення внутрішнього світу Вінсента Ван Гога і його взаємодії з навколишнім світом є важливою і важливою задачею в балеті, оскільки дає можливість глибше зрозуміти характер і творчість великого художника.

Також зосередитися на його внутрішніх конфліктах, емоціях і стражданнях, які вплинули на його роботу.

Показ його внутрішнього світу включає показ його емоційного стану через танець і музику, показ його внутрішніх демонів і його битв з ними, а також показ його взаємодії з іншими персонажами та оточенням.

Такий підхід дозволяє глядачеві краще зрозуміти та співпереживати емоційному світу Ван Гога та його значенню як художника.

Крім того, ознайомлення з творчим значенням Ван Гога може включати обговорення його творчого процесу, джерел натхнення та ключових моментів його кар'єри художника.

Це може включати роздуми про його мистецькі експерименти, взаємодію з іншими художниками та вплив його творчості на сучасну культуру.

Такий підхід допомагає підкреслити важливість Ван Гога як художника та його спадщину у світі мистецтва.

Конфлікт - внутрішній конфлікт Ван Гога з його демонами та внутрішніми драмами, конфлікт зі суспільством та навколишнім світом, а також конфлікт з іншими художниками та собою.

Наскрізна ідея: наскрізний сюжет балету досліджує не лише окремі епізоди життя Ван Гога, а й зв'язки між ними, його зростання як особистості та художника, а також вплив Ван Гога на його життя також складається з показу впливу Займатися сучасним мистецтвом.

Загальний сюжет балету про Вінсента Ван Гога такий, що глядач бачить не тільки окремі моменти життя Ван Гога, а й спостерігає за його змінами і зростанням як особистості і як артиста. Подорож Ван Гога можна описати, поєднавши низку важливих подій і моментів у єдину історію. Глядачі стають свідками його перетворення з молодого амбітного художника на загублену і трагічну постать, яка шукає своє місце у світі.

Переходи між різними етапами його життя і творчості плавні, але в той же час чітко відображають його внутрішній стан і емоційний розвиток. Крім того, безперервна дія дозволяє показати вплив творчості Ван Гога на сучасне мистецтво. Це можна виразити через включення сучасних елементів або співвіднесення його творчості з напрямками сучасного мистецтва. Такий підхід допомагає підкреслити актуальність його спадщини та вічність його творчого внеску в мистецтво.

2.3. Композиційно - архітектонічна побудова

Термін «композиція» (від латинського «compositio») означає збирати, компонувати, структурувати, поєднувати, з'єднувати, працювати.

Термін широко використовується в архітектурі, скульптурі, живописі, музиці та літературі та стосується побудови твору мистецтва, що визначається його змістом, характером і призначенням.

Композиція — головна складова художньої форми, яка надає твору єдності та завершеності.

Танцювальний твір — продуманий художній твір, що складається з музично-хореографічної лексики, має певну будову, об'єднаний єдиною темою та сюжетом.

У хореографії під терміном «композиція» розуміється формальна структура твору, тобто будова його частин — від найпростіших до найскладніших. Під архітектонікою (від грецького «arhitektonike» – архітектура) розуміють пропорційність драматургічного співвідношення між частинами змісту й цілим, тобто пропорційність цілого й частин у танці.

Компоненти твору пов'язані сценічним простором і музикою.

Процес створення танцювального твору від його задуму до його виконання на сцені залишається незмінним. Сюжет будь-якого танцю повинен розвиватися за законами театру.

Термін «драматургія» походить від грецького «драма» (буквально дія), «драматургія» (твір автора, народу або періоду).

Композиційна структура хореографічного номера складається з п'яти частин, які відповідають законам драматургії.

1. Експозиція - перша поява актора, знайомство з актором або групою акторів. Витримку можна подовжити або скоротити. Вказує на дію (час і місце) та характеристики дійових осіб. Усі актори мають бути оголошені.

2. Зав'язка - частина танцю, в якій діють герої. Там визначаються стосунки між головними героями, визначаються конфлікти.

3. Розвиток сюжету - поступове наростання сюжетної напруги, поява низки відносин, що ведуть до найвищої напруги. Розвиток дії може мати одну або кілька стадій розвитку.

4. Кульмінація – це найвище напруження в танці, коли повністю розкриваються тема та ідея.

5. Розв'язка – розв'язка конфлікту та завершення драматургічної структури танцю.

Що стосується тривалості та інтенсивності: Час експозиції вдвічі перевищує зав'язки. Вона вдвічі інтенсивніша за експозицію.

I ступінь настання ефекту за тривалістю в 2,5-4 рази довша, ніж у комбінації.

II ступінь менше I ступеня в 1,5 рази, але в той же час значно сильніша.

III ступінь – на 1/3 коротше II ступеня і на стільки ж відсотків інтенсивніше.

Кульмінаційний момент - це найнапруженіша і найкоротша частина танцю.

Розв'язка - може бути сумісною або роздільною, але довша за кульмінацію і падає найбільше.

(Додаток 1: Графічна структура хореографічного твору)
Танцювальний номер повинен мати чітко визначену тему та чітко сформульовану ідею. Тема стосується того, що автор хоче сказати у творі. Після вибору теми автори шукають її основну «основу теми» або ідею. Якщо знайшли, то певно знайшли головну опору для вашої подальшої роботи. Визначившись із задумом, хореограф визначає ситуацію, конфлікт (конкретні стосунки між акторами в конкретний час і за конкретних обставин). Кілька обставин формують події твору.

З таких подій вимальовується суцільний сюжет (це ніби стежка, якою сюжет твору веде до кінцевої мети). Після визначення теми, ідеї та загального сюжету автор працює над образами.

Образ — це знімок об'єктивної дійсності, а художній образ — витвір уяви художника.

Акторська робота — це кінцева мета, яку ставить перед собою «акторська роль», «акторський образ».

Надзавдання актора – мета актора-громадянина показати те, що він хоче донести до глядача своєю роллю.

Суперзавдання відповідають на питання "Чого ти хочеш?" Танцювальна композиція складається з трьох частин, які допомагають хореографу повністю донести до глядача зміст і форму створеного танцю.

Це такі компоненти:

- Поза – скульптурна позиція.
- Рухи – самостійні рухи різних танців.
- Переміщення сцени.

План композиції — це сюжетно-тематичний план майбутнього твору, що поділяє твір на частини, із зазначенням часу, місця дії, музичних особливостей і точного часу.

Часом дії може бути історичний період, пора року або частина доби (світанок, ранок, вечір).

Місце дії — географічне положення (Україна, Кавказ, Сибір), потім місце, де відбувається дія — галявина, берег річки, на вулиці чи в приміщенні. У композиційному плані має бути викладена суть номера, включно зі списком акторів і детальним описом того, хто, коли і де буде на сцені. У цьому плані визначаються характеристики музики, ритм і розмір, характеристики окремих частин, а також точний час у хвилинах і секундах.

Одним із основних елементів танцю є пантоміма. Слово «пантоміма» походить від грецького слова, що означає «все повторювати».

Це мистецтво, яке використовує міміку та жести для вираження емоцій, і театральна вистава, яка використовує міміку та жести для створення рухомих образів.

Імітація - це мистецтво вираження емоцій і думок за допомогою рухів м'язів обличчя.

Жест – використання «мови» рук для вираження почуттів і думок.

Зображальна поза – використовується для зображення живих або неживих об'єктів.

Пози повинні бути об'ємними, чіткими і логічно побудованими, щоб глядач міг їх впізнати.

У центрі уваги має бути останній ряд аудиторії, тому позу слід читати з останнього ряду.

Виразні пози – використовуються для вираження людських емоцій і переживань. Ці пози повинні бути побудовані конкретно і чітко, з прив'язкою до останнього рядка. Застосування міміки підкреслює вираження емоцій, тому для кращого відображення виразних поз в об'ємі слід добре підбирати мальовничі пози.

Ж.-Ж. Новер пише про пантоміму: «Для ясності я класифікую танець на два типи: механічний або чистий танець і імітативний або рухливий танець. Перший — це просто приємне видовище, симетрія його руху дає нам задоволення від його споглядання. Майстерний спів, чіткість, витонченість пози, вроджена грація виконавців. Інший вид танцю зазвичай називають екшеном і є душою першого танцю. Подаруйте йому життя і виразності, підкоріть серце і пробудіть в ньому справжні емоції. І це справжнє мистецтво.»

Розрізняють танець з дією і танець без дії.

Танець дії має специфічне значення, яке визначається рухом і дією.

Сюжет (від франц.sujet – предмет) – це розвиток ряду подій, дій, викладених у сюжеті.

Фабула (від лат.fibula — байка, розповідь) — короткий, суцільний виклад у художньому творі подій, фактів, вчинків героїв.

Сюжет розкривається в хронологічній або логічній послідовності, простежуються вчинки і взаємини героїв, особистості персонажів, істотні риси життєвого процесу.

Застосування пантоміми необхідне для розкриття того чи іншого образу, особливо коли персонажів декілька.

Танець без дії — це танець, у якому відсутня дія як послідовність подій. Танець без руху виражає лише зміст музики і має більш абстрактне значення. Більший акцент буде зроблено на хореографічній лексиці та образності. Для номерів без сюжетів пантоміма використовується мінімально. Оскільки танець абстрактний, його значення має розкриватися через логічно вживану лексику та образи.

І дійові, і не дійові танці мають однакову композиційну структуру за законами драми. Проте розвиток сюжету в безсюжетному танці характеризується прискоренням музичного темпу, посиленням динаміки звуків.

Танці-подібні форми як хореографічні мініатюри можуть бути як безсюжетними, так і безсюжетними. Ця форма існує як самостійно (танцювальні номери), так і в складі балетного театру. Хореографічні мініатюри входять до репертуару танцювального ансамблю.

Історично самостійні хореографічні мініатюри беруть свій початок від виступів окремих виконавців на народних святах та циганських хорів.

На початку 20 століття у виставах сатириків і драматургів з'явився сценічний жанр «лубок».

Пізніше стали популярними танці «салонні» і «декадентські» (Танго смерті), а також танець «апашів», заснований на популярних бальних танцях того часу.

У 1923 році Г. Єгоров-Орлик організував гурток народного танцю «Курінь». Побудовані на фольклорній основі, його танці мали схему співвідношення ритмічних частин, що наростала в динаміці аж до фінальної кульмінації. На сцені з'явилися хореографічні мініатюри як різновид чечітки - брати Гусакови, акробатичні дуетні танці - Редель і Хрустальов, класичні - Сізова і Соловйов та ін. Танцювальні мініатюри (Танці народів світу) Т. Ханум, Естрадний ансамбль братів Зернових (Народні танці євреїв) побудовані на народній основі.

М. Есенбаєв (Танці народів світу) представник театру одного актора.

Хореографічна мініатюра отримала найдовершенішу форму завдяки театральнo-танцювальним образам, які розкривають сюжет новели.

Книгу написали П.Вірський («Чумадський ладський», «Подляночка», «Ляльки» та ін.)

Л.Яковсон («Плити» і програма Петербурзького театру мініатюр),

А.Кривохижа (« Три діди»)), «Запорожці», «Аркан», «Козак» та ін.).

Розрізняють такі види мініатюр:

- Монолог.
- Діалог.
- Для трьох і більше акторів.
- Мініатюрний плакат.

Хореографічні мініатюри вимагають максимум 5 виконавців.

При складанні чисел використовуються закони простору і часу, але, крім загальновідомих, є й особливі.

1. Акомпанемент (2-4 хвилини) повинен вимовлятися ритмічно і підкреслювати пластичність і гнучкість драматичної довершеності.

Обмежений час мініатюри вимагає концентрації емоцій через музику, текст, конкретність дій зображених героїв.

2. Через обмежену кількість виконавців, залежно від жанру та формату, можливі причини: Малюнок (часто асиметричний), збільшення амплітуди рухів і використання статичних елементів (паузи в музиці, «стоп-кадри» в хореографії), що збагачують емоційну невимушеність.

3. Емоція сюжету спрямована на змістовне й логічне завершення, оскільки через розвиток сюжету проходить прагнення до кульмінації.

Композиційно-архітектурна структура балету із зображенням Вінсента Ван Гога включає розміщення танцюристів на сцені, рух танцюристів, поставу, динаміку рухів, супровід і сценічне оформлення. Ключовими

елементами цієї структури вважаються передача сюжету та викликання емоційного відгуку глядачів.

Розташування танцюристів на сцені: Розташування танцюристів може відрізнитися залежно від вимог сценарію.

Важливо переконатися, що їх поза та рухи відповідають контексту розповіді та емоційному змісту сцени.

Рух і поза танцюриста: Рух і поза танцюриста повинні передавати особистість, емоції та внутрішній стан людини.

Наприклад, енергійні, виразні рухи можуть відображати радість або натхнення, тоді як спокійні, ніжні рухи можуть передати смуток або меланхолію.

Динаміка руху: Змінюючи швидкість та інтенсивність рухів, ви можете надати своєму виступу більшої виразності.

Нею можна підкреслити важливі моменти сюжету або передати емоційний настрій.

Музичний супровід: Музика відіграє важливу роль у створенні настрою та атмосфери вистави.

Він повинен гармонійно поєднуватися з рухами танцюристів і підкреслювати їхні емоції та дії.

Сценічний дизайн: Сценічний дизайн, такий як фон, костюми та світлові ефекти, також впливає на загальне враження від постановки.

Необхідно доповнити та підкреслити сюжетну та емоційну грані вистави.

Усі ці елементи мають працювати разом, щоб створити виразну та захоплюючу виставу, яка передає глядачам всю глибину та значення життя та творчості Вінсента Ван Гога.

Зав'язка: На цьому етапі встановлюється головний герой, атмосфера та місце дії. Можливо, глядачі дізнаються про дитинство Ван Гога, його перші кроки в мистецтві та його амбіції.

Етапи розвитку дії:

- Розкриття персонажів і конфлікти: у міру того, як розгортаються події, глядачі дізнаються більше про внутрішній світ Ван Гога та його взаємодію з оточенням та іншими героями.

- У міру розвитку подій глядачі бачать, як персонажі взаємодіють і змінюються з часом, як проходять різні етапи життя та творчості Ван Гога, від молодого художника-початківця до загубленої та трагічної постаті.

Кульмінація: напруга і хвилювання досягає кульмінації. Це стосується важливої події в житті Ван Гога або його внутрішнього конфлікту.

Розв'язка: Вирішення конфлікту та розвиток сюжету: події починають розгортатися, розвиток сюжету та вирішення конфлікту. Ван Гог знайде внутрішню гармонію або змириться з вироком долі.

2.4. Сценарно-композиційний план

Сценарій або композиційний план — це спеціально розроблений хореографом відібраний ряд танцювальних і пантомімічних сцен. Програму може написати улюблений драматург, але сценарій завжди вимагає знань професійного хореографа. План композиції необхідний для майбутніх композиторів балету, але, звичайно, хореографія ще не включена. Лише отримавши від композитора музику, балетмейстер приступає до створення хореографії вистави та складання її хореографічного тексту.

Сценарний план.

«ЗОРЯНА НІЧ ВІНСЕНТА». ХОРЕОГРАФІЧНА СЮІТА.
СЦЕНАРІЙ І ПОСТАНОВКА КАТЕРИНИ ФЕЩУК

ДІЙОВІ ОСОБИ :

- МАЛЕНЬКИЙ ВІНСЕНТ
- ДОРΟΣЛИЙ ВІНСЕНТ
- ХУДОЖНИКИ
- СОНЯШНИКИ

ДІЯ ВІДБУВАЄТЬСЯ У МАЛЕНЬКОМУ ГОЛЛАНДСЬКОМУ СЕЛІ,
ЛІТО СЕРЕДИНА ХІХ СТОЛІТТЯ.

СЦЕНАРНИЙ ПЛАН:

КАРТИНА I. ДИТИНСТВО ТА ПОЧАТОК ТВОРЧОГО ШЛЯХУ
КАРТИНА II. ПОДОРОЖ ДО ПАРИЖУ ТА ПЕРЕЇЗД ДО АРЛЯ
КАРТИНА III. ВНУТРІШНЯ БОРОТЬБА ТА ЗАВЕРШЕННЯ
ФІНАЛ.

КОМПОЗИЦІЙНИЙ ПЛАН МАЙБУТНЬОГО ТВОРУ
СКЛАДАЄТЬСЯ З УТОЧНЕННЯ ТЕМАТИЧНОГО ПЛАНУ, ЯКИЙ
ДІЛИТЬ ПОСТАНОВКУ НА КІЛЬКА ЧАСТИН З ТОЧНИМ
ЗАЗНАЧЕННЯМ ЧАСУ, МІСЦЯ, ЖАНРУ МУЗИКИ І ДАТИ.

КОМПОЗИЦІЙНИЙ ПЛАН:

КАРТИНА I. ВАРІАЦІЯ. СОЛО МАЛЕНЬКОГО ВІНСЕНТА.
КАРТИНА II. GRAND PAS. ТАНЕЦЬ ХУДОЖНИКІВ В ПАРИЖІ ТА
СОНЯШНИКІВ В АРЛІ.(КОРДЕБАЛЕТ).
КАРТИНА III. КЛАСИЧНИЙ ТАНЕЦ З ЕЛЕМЕНТАМИ МОДЕРНУ
ВНУТРІШНЬОЇ БОРОТЬБИ ВІНСЕНТА.

ФІНАЛ.

СЦЕНАРНО-КОМПОЗИЦІЙНИЙ ПЛАН.

ТАНЕЦЬ	ВИКОНАВЦІ.	СВІТЛО	ДЕКОРАЦІЇ	РЕКВІЗИТ	МУЗИЧНИЙ МАТЕРІАЛ	ХРОНОМЕТРАХ
КАРТИНА І. ВАРІАЦІЯ. СОЛО МАЛЕНЬКОГО ВІНСЕНТА.	1 хлопець	Яскраво зелене та жовте	Додаток Фото 3.	Пензлик, палітра та аркуш паперу	"Claire de Lune" by Claude Debussy	5:00
КАРТИНА ІІ. GRAND PAS. ТАНЕЦЬ ХУДОЖНИКІВ В ПАРИЖІ ТА СОНЯШНИКІВ В АРЛІ.	3 хлопця	Яскраво коричневе та приглушене жовте	Додаток. Фото 4, 5	Лави, стілці та столи, стакани	Claude Debussy - La Mer Vivaldi - The Four Seasons, Concerto No. 4 in F minor, RV 297 "Winter": I. Allegro non molto	12:00 3:10
КАРТИНА ІІІ. КЛАСИЧНИЙ ТАНЕЦЬ 3 ЕЛЕМЕНТАМИ МОДЕРНУ ВНУТРІШНЬОЇ БОРОТЬБИ ВІНСЕНТА.	1 хлопець	Приглушений синій та поступовий перехід у яскраво жовто-білий	Додаток. Фото 6	Зіжмяканий папір, пензлики, картини, бинт та вуха	Nils Frahm - Sol (Bonus Track)	2:50
Фінал			Відео- проекція			2:00

2.5. Дійові особи та їх характеристика .

- Маленький Вінсент
- Художники
- Соняшники
- Дорослий Вінсент

Головний герой сюїти, що зображує Вінсента Ван Гога, сам Ван Гог, великий голландський художник XIX століття, відомий своїми експресивними та емоційними картинами.

У сюїті його герої зображуються чутливими, емоційними та пристрасними людьми, які завжди шукають натхнення та намагаються виразити свої внутрішні почуття через мистецтво.

Ван Гога описують як художника, який був захоплений своєю роботою та глибоко занурений у свої внутрішні думки та почуття.

Його зображують у найрізноманітніших станах — від радості та екстазу до меланхолії та внутрішнього конфлікту. Його особистість складна і може містити в собі протиріччя, починаючи від ентузіазму і ентузіазму і закінчуючи внутрішньою невпевненістю і страхами. Ван Гог зображений як сильна особистість, яка приймає життєві виклики та завжди шукає нових шляхів у мистецтві. Його характер відданий, сміливий, рішучий у вчинках, але в той же час вразливий і схильний до внутрішніх сумнівів. Ван Гог зображений як художник-візіонер, який прагнув виразити свої внутрішні почуття та спогади через свої полотна. Його характер глибокий і мудрий, здатний на великі внутрішні переживання і роздуми про сенс життя і мистецтва. Ван Гога зазвичай зображують у балеті як харизматичну, емоційно насичену та віддану особистість, яка не лише створює шедеври, але й вражає своєю глибиною та пристрасстю.

Маленький Вінсент: Маленький Вінсент з сюїти про Ван Гога зображений веселим і жвавим хлопчиком, який завжди прагне пізнавати нове та виражати свої емоції. Він зображений як творча дитина з безмежною уявою та художнім талантом, яка бачить красу в навколишньому світі та відчуває натхнення до творчості. Маленький Вінсент схильний до експресивності та спонтанності емоцій, що допомагає розкрити його талант і

творчий потенціал. Його особистість сповнена допитливості та дослідження, що спонукає його відкривати нові ідеї та досвід.(Дод. А. Фото 1.)

Дорослий Вінсент Ван Гог: Дорослий Вінсент Ван Гог у сюїті зображений як вразливий, пристрасний та інтенсивний художник, який відображає свої емоції на полотні. Це свідчить про те, що він глибоко занурений у свої думки та переживання, намагаючись знайти сенс у світі та своєму мистецтві.(Дод. Б. Фото 2,3.)

Ставши дорослим, Вінсент має складні внутрішні конфлікти та конфлікти, які можуть відобразитися на його роботі та особистому житті. Він зображений як талановитий, але недооцінений митець, який намагається знайти своє місце у світі та домогтися визнання своєї роботи.

Вінсента Ван Гога зображений як експресивний та емоційно насичена постать, яка вражає молодих і старих своєю неповторністю та глибиною.

У Парижі Вінсент Ван Гог зустрічає різних **художників** зі своїми індивідуальностями та стилями, які вплинули на Ван Гога та його творчість.

Перший художник зображений ексцентричним і витонченим. Він любив високу культуру та мистецтво, вразив Ван Гога своєю елегантністю та витонченістю. Його стиль вплинув на Ван Гога, надихнувши його на нові підходи до мистецтва та експериментів.

Другий художник зображений як молодий амбітний художник, який хоче досягти успіху у світі мистецтва. Його характерні риси - енергійність і пристрасть до розвитку творчого потенціалу. Вплив цього художника на Ван Гога полягає в тому, щоб надихнути його амбіціями та мотивацією для досягнення своїх цілей.

Третій художник представлений як ветеран мистецтва з багатими знаннями та досвідом. Він мудра та врівноважена людина, яка може дати вам цінні поради та вказівки щодо творчості Ван Гога. Вплив цього художника на Ван Гога полягає в розвитку його художнього мислення та розуміння

сутності мистецтва. Четвертого художника описують як замкнутого та меланхолійного, що відображено в його творчості.

Глибокі душевні переживання і внутрішні конфлікти привертають увагу Ван Гога. Вплив художника на Ван Гога полягає в стимулюванні його емоційного вираження та дослідженні сенсу мистецтва.

Таким чином, кожен із цих художників був важливим для Ван Гога та, можливо, вплинув на його творчість і розвиток як художника.

Їхні унікальні особистості та стилі дають Ван Гогу різноманітний погляд на мистецтво та надихають його на власні роботи.

Соняшники, яких зустрів Вінсент Ван Гог в Арлі, і вони стали одним із найвідоміших і важливих мотивів у його творчості. Ці соняхи виражають не лише як символ життя, радості, натхнення та надії, а й як символ сподівань та мрій. Соняшники - величезне поле жовтих квітів, розкиданих у яскравому сонячному світлі та навколо зелених рослин. Відображення яскравих кольорів випромінює відчуття краси та життєвої сили. Вони стають для нього джерелом натхнення й надії, допомагають долати внутрішні й зовнішні перешкоди в творчій діяльності. Соняшники також відображають пошук Ван Гогом нових форм і виразів у своєму мистецтві.

Його яскраві кольори та форми можуть бути предметом дослідження та експериментування з кольором, світлом і текстурою. Для Ван Гога соняшники також є символом меланхолії та смутку. Їхні опущені головки та жовті листя символізують його власні внутрішні проблеми та боротьбу з депресією та самотністю. Соняшники у роботах Ван Гога зазвичай представляють широкий спектр символів і значень, від радості та натхнення до меланхолії та смутку. Вони стають важливим елементом його художнього світу, допомагають розкрити його внутрішні переживання та емоції через образи природи.

2.6. Характеристика музичної основи хореографічного твору.

Відмінною рисою хореографічного мистецтва є його безпосередній зв'язок з музикою, що сприяє розкриттю яскравості та завершеності хореографічного образу та впливає на темпо-ритмічну структуру .

Кожен жанр мистецтва має свої закони вираження життя, свої особливі форми, способи вираження, свої матеріали.

Автор використовує слова, щоб написати роман, оповідання, вірш чи п'єсу. Художники - Кольори; Скульптори - Пластичні матеріали (глина, гіпс, мармур); Композитори використовують у своїх творах музичні звуки.

Балетмейстер - наділений виразною пластикою тіла, рухів, міміки, жестів. Проте всім видам мистецтва притаманна краса, яка відповідає добру, духовній і фізичній досконалості людини, об'єднаної однією метою: в створення .

Ідеальна краса, створена мистецтвом, породжує в людині благородну волю до самовдосконалення.

Оскільки хореографічне мистецтво є органічним і невіддільним від музики, хореографічний образ і його розвиток необхідно розглядати в тісній взаємодії з музичним твором.

Музика є основою хореографічного твору і залежить від того, чи впізнає хореографія номер глядач. Музика повинна відповідати ідеям хореографа і дозволяти хореографу візуалізувати образи. Під час прослуховування музики в уяві хореографа спочатку виникає образ музики, а потім, шляхом ретельної роботи, виникає образ хореографії. І коли музичний образ зливається з хореографічним і відображає певний задум, можна бути впевненим, що номер вдався і створено твір високого артистизму.

КАРТИНА І. ВАРІАЦІЯ. СОЛО МАЛЕНЬКОГО ВІНСЕНТА. (Дод. Е, Фото 10)

Клод Дебюссі "Місячне сяйво" 5:00 хв.

«Місячне сяйво» — відомий класичний музичний твір французького композитора Клода Дебюссі. Ця мелодія є частиною його п'ятої фортепіанної сюїти «Бергамська сюїта», написаної в 1890 році.

Основні характеристики музики включають:

Емоційну глибину: Музика відома своєю емоційною глибиною та виразною меланхолією. Ніжні, плавні фрази створюють спокійну атмосферу, дозволяючи спокійно зануритися у світ мрій і фантазій. Impressionist Style: Дебюссі відомий своїм імпресіоністським підходом до композиції, і «Clair de Lune» не є винятком. Музика відтворює образи природи та атмосфери світлом, миттєвими звуками та нюансами. Колір і текстура: "Clair de Lune" має ніжний колір і різноманітність фактур. Дебюссі використовує різноманітні ритмічні та гармонічні ефекти для створення багатих звукових пейзажів.

Форма та структура: Музика "Місячне сяйво" демонструє вільну форму, характерну для робіт імпресіоністів. Він складається з м'яких, плавних переходів між темами, створюючи враження, що музичні образи течуть безперервно. Вираз і значення: «Clair de Lune» має експресивний спосіб вираження музичних ідей. Дебюссі використовує широкий динамічний діапазон і тонку експресію для передачі різноманітних настроїв і емоцій.

Загалом «Clair de Lune» відомий своєю унікальною красою та емоційним звучанням, що робить його ідеальним як хореографічний твір, який може відображати різні аспекти людських емоцій та психічних станів.

КАРТИНА П. GRAND PAS. ТАНЕЦЬ ХУДОЖНИКІВ В ПАРИЖІ ТА СОНЯШНИКІВ В АРЛІ. (Дод. Ж, Фото 11, 12)

Claude Debussy - La Mer 12:00 хв.

La Mer (Море) Клода Дебюссі — відома оркестрова п'єса, написана французьким композитором у 1905 році. Ця музика стала джерелом натхнення для багатьох митців, зокрема хореографів, завдяки своєму мальовничому звучанню та здатності передавати різноманітні образи моря.

Музичну основу «La Mer» характеризує унікальне звучання, яке відображає рух, колір і атмосферу океанських хвиль. Для передачі образу узбережжя Дебюссі використовує багато композиційних прийомів. Такі елементи, як динамічні контрасти, плавні мелодії, декоративні форми та складні ритмічні структури сприяють відчуттю величі та сили природи. Музика «La Mer» використовується в хореографічних творах, які передають різноманітні образи та настрої артиста. Фактура і темп музики варіюються від надзвичайно делікатних і легких до динамічних і енергійних, що дозволяє передати різноманітні сцени і образи.

Vivaldi - The Four Seasons, Concerto No. 4 in F minor, RV 297 "Winter":
I. Allegro non molto 3:10 хв.

Концерт No 4 фа мінор, RV 297 «Зима» Антоніо Вівальді з «Пори року» — чудовий музичний твір, який є прекрасною основою для хореографічного твору. Ця частина концерту з підзаголовком «Allegro non molto» (не так швидко) має свої особливості та особливості, які впливають на трактування хореографії.

Музичну основу «Зими» Антоніо Вівальді характеризують:

1. Темп і ритм: Allegro non molto означає помірно швидкий темп, але не надто швидкий. Ритмічна структура дозволяє створювати на сцені динамічні, енергійні та яскраві образи.

2. Тони та кольори: Vivaldi використовує різноманітні тони та барвисті кольори для вираження зимових образів. Звуки струнних інструментів можуть імітувати холодну погоду, снігопад, льодовики чи

крижані брили, тоді як партії інших інструментів можуть передавати звуки вітру, снігу та інші елементи звуків зимової природи.

3. Динаміка та експресія: музика *Winter* має широкий динамічний діапазон, що дозволяє передавати різноманітні настрої та образи, від спокійних та меланхолійних до щасливих та енергійних. Експресивні пасажі дозволяють танцюристам експресивно виражати свої емоції та почуття за допомогою рухів.

4. Структура та форма: Концерт для віолончелі з оркестром має відносно чітку структуру та форму, що дозволяє хореографу організувати хореографічну роботу відповідно до музичної теми та розвитку твору. Загалом «Зима» Антоніо Вівальді дає багатий матеріал для створення хореографічних творів, здатних яскраво відтворити образи та атмосферу зимової пори року.

Erik Satie - *Le Piccadilly* 1:33 хв.

"*Le Piccadilly*" Еріка Саті – це яскрава та весела композиція у стилі рагтайму, яка поєднує легкість мелодії з синкопованим ритмом і цікавою гармонією. Вона відображає особливий стиль Саті, який поєднує елементи французького імпресіонізму та іронічного підходу до музики. Ця п'єса приносить радість і піднесений настрій слухачам, показуючи майстерність композитора у створенні музики, що виходить за рамки традиційних жанрів і форм.

Erik Satie - *Valse-Ballet* 1:34 хв.

Це витончена та елегантна композиція, що поєднує мелодійну красу вальсу з театральністю балету. Плавний тридольний ритм і лірична мелодія створюють атмосферу романтичної мрійливості. Гармонічні зміни додають індивідуальності та відображають унікальний стиль Саті. Ця п'єса відображає витонченість і творчий підхід композитора до

традиційних музичних форм, створюючи незабутнє враження для слухачів.

КАРТИНА ІІІ.

КЛАСИЧНИЙ ТАНЕЦ З ЕЛЕМЕНТАМИ МОДЕРНУ ВНУТРІШНЬОЇ БОРОТЬБИ ВІНСЕНТА. (Дод. 3, Фото 13)

Nils Frahm - Sol (Bonus Track) 2.50 хв

"Sol (Bonus Track)" Нільса Фрама – це медитативна та спокійна композиція, що поєднує елементи неокласики, амбієнту та експериментальної музики. Простота мелодії та гармонії, повільний темп і мінімалістичний підхід створюють атмосферу внутрішнього спокою та роздумів. Використання фортепіано і електронних ефектів додає композиції сучасного звучання, роблячи її глибокою та емоційно насиченою. Це музика, яка допомагає слухачам зануритися в свої думки і відчувати глибину кожного звуку.

2.7. Сценографія.

Сценографія хореографічної вистави є важливим елементом, який допомагає створити атмосферу, передати настрій і емоції, підкреслити ідею чи задум твору.

Це включає всі візуальні елементи сцени, такі як декорації, костюми, освітлення, реквізит та інші деталі, які створюють уявний світ, у якому розгортається дія.

Перш за все, декорація має відповідати загальній концепції та ідеї постановки.

Він має відображати настрій і образи, передані музикою та хореографією. Наприклад, якщо вистава обертається навколо океану, сценографія може включати великі декорації з хвилями, піском і морськими каміннями, щоб створити відчуття простору та відкритості.

Сценографія включає також костюми, які відіграють важливу роль у передачі характеру та настрою персонажа.

Він повинен відповідати епосі, стилю та концепції виконання та забезпечувати комфорт і можливість для виконавців вільно рухатися та виражати свої емоції через танець.

Освітлення – ще один важливий елемент сценографії, який допомагає створити атмосферу та підкреслити важливі моменти у постановці.

Ви можете використовувати його для створення різноманітних ефектів. Змініть кольори або налаштуйте яскравість, щоб підкреслити настрій або емоцію сцени. Крім того, оформлення сцени може включати використання реквізиту та спеціальних ефектів, таких як дим, вогонь і відео проєкція, які додають додатковий вимір виставі та можуть ще більше збудити аудиторію.

Підсумовуючи, сценографія в хореографічних виставах є важливим елементом, який допомагає створити неповторну та хвилюючу атмосферу, яка залучає глядачів у світ музики та танцю.

Комбінуючи декорації, костюми, освітлення та спецефекти, сценографи створюють захоплюючі візуальні враження, які доповнюють і посилюють виразність музичних і танцювальних вистав.

Три види закономірностей матеріалу просторових видів мистецтв в сценографії утворюють три композиційних лади вистави:

1. Архітектоніка вистави, як взаємовідношення мас, де композиція вистави будується на основі закономірності розподілу мас, тяжкості, вагових взаємодій в просторовій побудові. У виставі це виражається як:

- організація загального театрального простору;
- організація сценічного простору;
- акторський ансамбль у просторових відносинах.

2. Пластика вистави, що будується на основі матеріалу «пластика», пластичної розробленості, заглибленості сценічного простору, в її зв'язку з пластичною грою акторів. І виражається в спектаклі як:

- пластика форм;
- пластика актора і пластика мізансцен;
- взаємодія акторської пластики з пластикою сценічного простору

3. Світло в спектаклі, його світлоколірний стан, де враховується закономірність розподілу світла в сценічному просторі, його вплив на колірну визначеність предметного світу сцени, колористичну єдність. Це виражається в сценічному творі як:

- сценічний світло, що враховує загальну світлову насиченість вистави;
- колірна визначеність вистави;
- світлоколірна взаємодія.

Три композиційних лади сценографії утворюють три архітектонічних рівня:

- розподіл мас в просторі;
- виявлення мас в їх світлоколірних взаєминах;
- деталізацію мас простору, в динаміці руху

Сценографічне рішення вистави знаходиться в контексті драматичного діалогу і постійно відчуває його вплив. Глядач дивиться і слухає спектакль одночасно, і ці два моменти сприйняття знаходяться в постійному коригуванні один одного, розділити їх неможливо: почуте впливає на зорове сприйняття, погляд акцентується на певних сценічних деталях в залежності від того, що він почув, або навпаки, побачив і змушує по-новому поставитися до сказаного тексту .

В якості виражальних засобів сценографія може використовувати:

- те, що створено природою;
- предмети і фактури побуту або виробництва;
- те, що народжується в результаті творчої діяльності художника (від масок, костюмів, речового реквізиту до живопису, графіки, сценічного простору, світла, динаміки).

Взаємодія композиційних рівнів сценографії у виставі. Три композиції сценографії утворюють три архітектонічні рівні.

Перший – розподіл мас в просторі. На його основі будується другий композиційний рівень, який враховує виявлення мас в їх світло-кольорових взаєминах. Третій рівень припускає пластично поглиблену деталізацію мас простору, в динаміці руху.

Ці композиційні рівні, що формують кожну сценічну деталь, включаючи й актора, знаходяться в постійному взаємозв'язку. У театральному творі три композиційні рівні організовують кожну сценічну деталь, формуючи художньо значущий простір конкретного спектаклю. Через це можна говорити про актора як певну масу сценічного простору, що знаходиться у взаємодії з іншими масами цього простору, про актора як колірну пляму в загальному колориті простору сцени, і про актора як пластику, що динамічно розвивається, діє в пластично поглибленому просторі сценічного уявлення. Тільки взаємодія всіх трьох композиційних рівнів в динаміці реального руху, центральною силою якої є актор, створюється сценографічна цілісність театрального твору, кінець кінцем, цілісність всього витвору театрального мистецтва.

Сценографія в структурі театрального образу визначає його візуальну значущість, яка разом з іншими гранями образу, що формуються сюжетно-драматичною лінією розвитку і музичним ладом, утворюють художню цілісність образу конкретного театрального твору, в його неповторності, індивідуальності. Сценографічне рішення спектаклю знаходиться в контексті

драматичного діалогу і постійно випробовує його вплив. Глядач дивиться і слухає спектакль одночасно, і ці два моменти сприйняття знаходяться в постійному коректуванні один одного, розділити їх неможливо: почуте впливає на зорове сприйняття, погляд акцентується на певних сценічних деталях залежно від того, що він почув, або навпаки, побачив і примушує по-новому віднестися до вимовленого тексту.

Театральне мистецтво синтетично-синкретичне, по суті, і в цьому його особливість по відношенню до інших бачимо мистецтва.

Те, що театр – синтетичний вид мистецтва, є загальним положенням. Але що таке синтез на театральному ґрунті, і в чому він виражається взагалі у сфері мистецтва? Перше, що можна сказати, що театр містить в собі різноманіття багатьох форм художньої творчості, спираючись на окремі види мистецтва. Другим необхідним моментом театральної суті є синкретизм.

У театрі, не дивлячись на те, що є режисер або музичний керівник, або драматург, спектакль створюється великим колективом творців, і це є його особливістю, в чому необхідно розібратися, якщо ми хочемо дістатися до суті.

Із цим пов'язаний ще один аспект: взаємовідношення витвору театрального мистецтва і глядача. У чому відмінність глядача, коли він дивиться картину, скульптури, і коли він дивиться спектакль? Глядачеві в театрі відводиться конкретне місце, з якого він сприймає театральне дійство. «Закріпивши» глядача, статично визначивши його, театр узяв на себе функцію - показати динамічне видовище в динаміці реального руху, компенсуючи те, що глядач позбувся можливості самому динамічно активно сприймати художній твір, як це відбувалося в просторових видах мистецтва. Видовище, показ змінних картин у процесі розвитку уявлення в часі і просторі – перший необхідний момент життя сценічного мистецтва.

Будь-який спектакль як художній витвір театрального мистецтва незалежно від історичних, національних особливостей, а також жанрової

визначеності, складається з необхідних складових і визначальних його моментів, які є підставою тих, що виникають на цій основі будови різних форм творчості, що формують художню цілісність спектаклю. Загальною підставою, природою визначальних художніх моментів театрального твору є синкретично-синтетична суть цього виду мистецтва [35, с. 80].

Г. Гегель стверджує, що троякий спосіб сприйняття – зір, слух і плотьські уявлення – ділить мистецтво на:

1. образотворчі мистецтва, які утілюють свій зміст так, щоб зробилося видимим у формах і кольорі;
2. звукове мистецтво, музика;
3. літературу, яка будучи словесним мистецтвом, застосовує звук тільки як знак, щоб звернутися за допомогою його до внутрішньої сторони, до духовного споглядання, відчуття і внутрішнього уявлення.

Художньо-визначальними моментами театрального твору є: сюжетно-драматична лінія розвитку, звуко-музичний лад і сценографія.

Сценографія є просторовим рішенням спектаклю, що будується по законах візуального естетичного сприйняття дійсності. Саме вона у структурі театрального образу визначає його візуальну значущість.

Унаслідок того, що образний лад сценографії ґрунтується на зоровому сприйнятті, в конкретному творі він виражається через певний матеріал, що володіє параметрами простору. Закономірність цього матеріалу об'єктивної дійсності в художньому творі визначає його композиційні рівні, які знаходяться в корелюючій взаємодії, формуючи кожну деталь твору.

Ключову роль у створенні просторового рішення спектаклю грає режисер. Він визначає основні завдання сценічного твору, задає параметри просторової визначеності. І якщо театрального художника хвилювали завжди в основному питання розкриття змісту твору через художнє оздоблення, то режисера – сценографія спектаклю в її повному обхваті всієї сукупності просторового рішення. І це цілком з'ясовано, оскільки головне навантаження

у візуальній значущості театрального образу несе актор через створення мізансценічного малюнка спектаклю. Саме мізансценування і є головним завданням професії режисера. Але слід відмітити, що іноді просторове рішення спектаклю, запропоноване художником, або певний технічний прийом, визначає все рішення сценічного твору. А головне те, що всі ці професійно визначені моменти, такі як мізансценування, художнє рішення простору і технічна визначеність, настільки тісно переплітаються у взаємовпливі, що роль кожного важко визначити.

Сценографія включає синкретизм театрального мистецтва, внаслідок чого і можливий синтез на її основі просторових форм творчості. Вона розвивається на використанні всієї сукупності матеріалу просторових видів мистецтва, заснованого на закономірності візуального естетичного сприйняття.

Водночас, сценографічна образність будується і багато в чому визначається досягненнями, рівнем розвитку окремих просторових мистецтв. Розвиток «простих» видів мистецтва, в яких домінує окремий вид просторового виду матеріалу, є для сценографії своєрідним лабораторним експериментом, в результаті якого перевіряється одна з його граней. Тому театральні художники, режисери в своїх пошуках часто використовують прийоми живопису, графіки, архітектура тощо, орієнтуються в своїй творчості на вже досягнуті успіхи в просторових видах творчості.

Умови виконання:

1. Велика сцена розміру;
2. Наявність екрану на задньому плані;
3. Світлове оформлення;
4. Проектор.

Світлове оформлення:

- Яскраве біле світло;
- Світлове затемнення;
- Зміна кольорів: синього, оранжевого;
- Взаємодія кольорів: білий з жовтим, білий з синім, білий з оранжевим;
- Стробоскоп;
- Туман;
- Прожектор.

Костюми:

Головний герой має кілька варіантів костюмів:

- Бежеві штани і біла сорочка. (Дод. Б. Фото 3)
- Темно-зелені штани, синя куртка і капелюх. (Дод. Б. Фото 2)

Костюм художників: дивитися додаток (Дод. В. Фото 4, 5)

Костюм соняшника : дивитися додаток (Дод. В. Фото 6, 7)

Пейзаж джерело інформації про те, де відбувається дія балету.

Тип сценічного освітлення допоможе створити потрібну атмосферу.

У балетній виставі важливу роль у вираженні образу відіграють костюми.

Костюми, макіяж і зачіски героїв п'єси допомагають визначити, чи є герої багатими чи бідними, старими чи молодими, а також час дії п'єси.

У «Зоряній ночі Вінсента» переважають жовтий і синій кольори, але іноді вони розбавляються вкрапленнями оранжевого і зеленого.

Ці усюдисущі контрастні поєднання кольорів не є характерними для реального світу, але створюють химерний вікентійський фантазійний простір. Зелений і оранжевий тут всюди: прикраси, реквізит і одяг.

Образи – символи – реквізит:

1. Пензлики

2. Аркуші паперу
3. Вуха і бинт
4. Картини
5. Палітра

Неможливо ігнорувати роль глядача у процесі функціонування та розвитку театру. Театральна афіша завжди виконувала роль тонкої нитки, свого роду посередника між сценічним мистецтвом і глядачем. (Дод. И. Фото 14)

Сам термін «афіша» походить від французького слова «affish» (плакат для оголошень). Термін «театральна афіша» означає анонс вистави як у чистому текстовому вигляді, так і у вигляді художніх зображень, доповнених текстом. Наприкінці 19 століття з розвитком візуальних впливів на «масову графіку» з'явився термін «художній плакат». Потім, на початку 20 століття, термін «плакат» увійшов у побут. Стосовно питання термінології слід зазначити, що афіші також відігравали певну роль у театральних програмах до кінця XIX століття.

На вулицях були розклеєні плакати однакового тиражу (а отже, і такого ж формату).

Ця програма як самостійний жанр виникла в останнє десятиліття XIX ст.

Тому появу театрального плаката можна розглядати як завершений цикл, що починається з мальованої форми і протягом тривалого періоду розвитку розвивається спочатку на художньому рівні з втратою змісту, а потім і на художньому. Плакат, який майже повністю втратив інформаційну функцію.

Сьогодні театральна афіша стала скарбницею художнього жанру.

ВИСНОВКИ

Вінсент Ван Гог – митець, який за своє коротке життя створив безсмертні твори мистецтва, які відображали його внутрішній світ, його мінливі емоції та відданість мистецтву. Ми мали нагоду стати свідками його життєвих труднощів, пошуків і труднощів, коли він йшов своїм творчим шляхом через кіно, музику та танці.

Зображено сцени з життя Вінсента, від його дитинства в Нідерландах до його переїзду до Парижа та Арля, його роботи та внутрішньої боротьби.

Кожен рух танцюристів, кожна нота музики, кожна деталь сценографії передають його емоції, його відданість мистецтву, його одвічне прагнення до прекрасного.

Від його першої зустрічі з мистецтвом до останнього дня його життя ми дивимося, як Ван Гог ставився до навколишнього світу. У його роботах відображено не лише природу й життя, а й власні почуття й думки, внутрішній світ, такий же яскравий і бурхливий, як і зовнішній. Через танець і музику ми занурюємось у його світ і відчуваємо його радощі, турботи та біль. Ми співпереживаємо йому, відчуваємо кожен мить його творчості, кожену радість, кожне розчарування.

Але найголовніше те, що ми бачимо, — це його безсмертний духовний спадок, який живе з покоління в покоління. Його творчість залишається з нами, надихає нас, спонукає до дії та мистецтва. Вони нагадують нам про важливість вираження наших емоцій і про те, що мистецтво – це мова, яка об'єднує нас усіх.

Хореографічна вистава про Вінсента ван Гога – це не лише огляд його життя та творчості, а й глибокі роздуми про природу мистецтва, творця та його творіння, а також про стосунки між людьми та світом.

Вона нагадує нам, що краса знаходиться в повсякденному, що мистецтво – це мова, яка не потребує слів, що воно виходить за рамки часу та простору та резонує з кожним із нас.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Вільчковський Е. С. Рух і музика. Київ: Музична Україна, 1986. 98 с.
2. Донченко Н. П. Режисура та акторська майстерність: навчальний посібник. К., 2006. 260 с.
3. Забрєдовський С. Г. Методика роботи з хореографічним колективом : навчальний посібник. К. : НАКККіМ, 2010. 135 с.
4. Загайкевич М. Драматургія балету. К.: Наукова думка, 1978. 257 с.
5. Загайкевич М. Українська балетна музика. К.: Наукова думка, 1969. 230с.
6. Каміна Л. Формування особистості балетмейстера – автора хореографічних творів. URL: http://www.culturalstudies.in.ua / 2008_zv_13_1.php.
7. Ключко В. В. Ритміка та музичний рух: навч. посіб. для студентів факультетів мистецтв педагогічних університетів. Суми: СумДПУ імені А. С. Макаренка, 2015. 158 с.
8. Литвиненко В. А. Національна культура – основа майбутнього хореографії. *Павло Вірський: [життєвий і твор. шлях]*. Вінниця, 2012. С. 263–268.
9. Литвиненко В. А. Мова національного танцю. *Культура і мистецтво у сучасному світі* : наук. зап. КНУКіМ. Київ, 2011. Вип. 12. С. 243–248.
10. Литвиненко В. А. Драматургія хореографічного образу. *Вісник КНУКіМ* : зб. наук. пр. Київ, 2011. Вип. 24. С. 111–115.
11. Литвиненко В. А. Становлення танцювального драматичного художнього образу у творчій роботі Павла Вірського. *Актуальні проблеми історії, теорії та практики художньої культури* : зб. наук. пр. Київ : Міленіум, 2014. Вип. XXXII. С. 254–260.
12. Литвиненко В. А. Сценічна драматургія Павла Вірського. *Мистецтвознавчі записки* : зб. наук. пр. Київ : Міленіум, 2014. Вип. 25. С. 294–300.
13. Литвиненко В. А. Музична основа як складова народного танцю в творчій роботі балетмейстера-постановника. *Хореографія XXI століття: мистецький та освітній потенціал* : зб. матеріалів Всеукр. наук.-практ. конф. Київ : КНУКіМ, 2016. С. 72–77.
14. «Ван Гог. Жага до життя» Ірвінг Стоун 2020. 488 с.
15. Ван Гог: Листи до брата Тео 2021. 320 с. 978-5-17-134975-2
16. Мочалов Ю. А. Композиция сценического пространства / Ю. А. Мочалов. – М.: Просвещение, 1981. – 328с.
17. Новер Ж. Ж. Письма о танцах и балетах / Ж. Ж. Новер. – М.: Искусство, 1965. – 374 с.
18. Пархоменко О. М. Теорія та методика українського народно-сценічного танцю (перший рік навчання) [навчальний посібник] / О. М. Пархоменко. – Ніжин; Видавництво НДУ ім. М. Гоголя, 2010. –189 с.
19. Програма з хореографічного навчання дітей у підготовчих групах

- загальноосвітніх шкіл, шкіл мистецтв і позашкільних закладів України / [укл. А. П. Тараканова]. – К. 1993. – 24с.
20. Шевченко В. Т. Мистецтво балетмейстера в народно-сценічній хореографії. Навчально-методичний посібник для вищих навчальних закладів культури і мистецтва України / В. Т. Шевченко: – К.: ДАККіМ, 2006. – 184 с.
21. Режисура танцю: Методичні рекомендації / [укл. В.Г. Захарченко]. – К.:ДАККіМ, 2004. – 52 с.250
22. Режисура танцю: Методичні рекомендації. Випуск другий [укл. В. Г. Захарченко]. – К.: ДАККіМ, 2004. – 52 с.
23. Ростовська Ю. О. Методика хореографічної освіти дітей: Навчальний посібник / Ю. О. Ростовська. – Ніжин: Видавництво НДУ ім. М.Гоголя, 2009. – 157 с.

ДОДАТКИ

Додаток А. Фото 1. Костюм головного героя 1. Маленький Вінсент

Додаток Б. Фото 2, 3. 2. Дорослий Вінсент

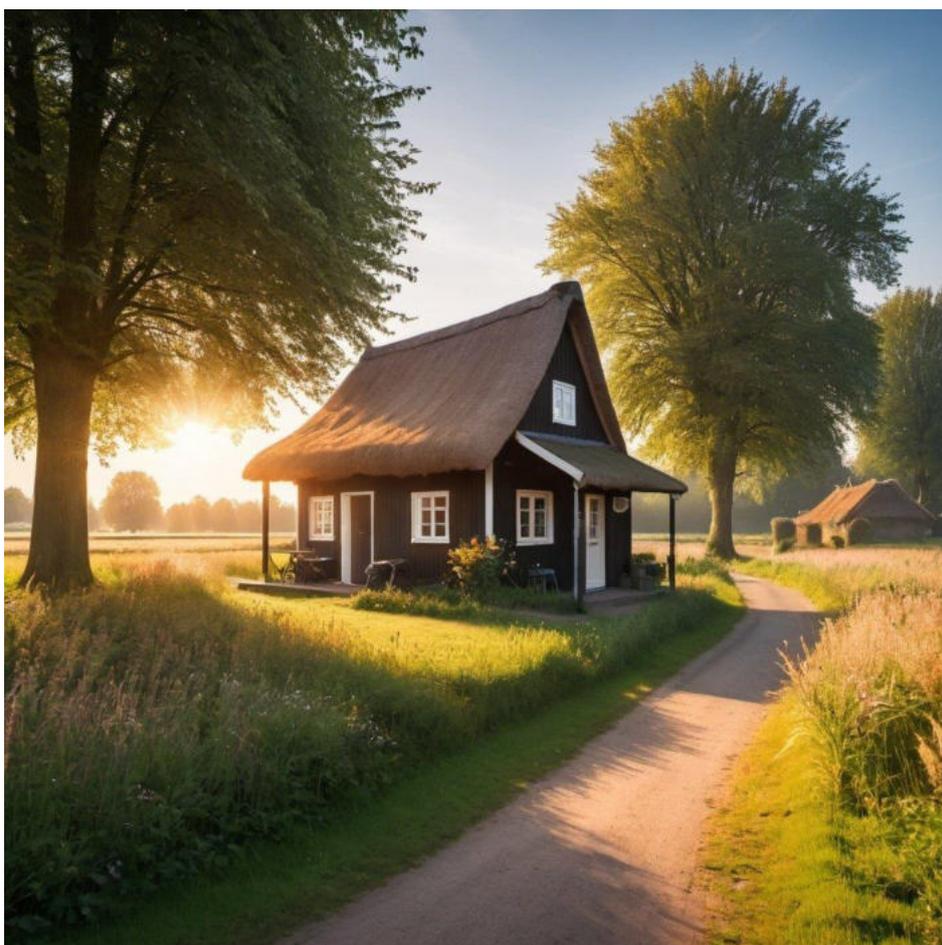
Додаток В. Фото 4, 5. Костюми художників.

Додаток Г. Фото 6, 7. Костюм соняшників.

Додаток Д. Фото 8, 9. Віллем Дефо у фільмі «Ван Гог. На порозі вічності» поставлений режисером Джуліаном Шнабелем. Франція. 2019 рік.

Додаток Е. Фото 10. Оформлення сцени. Декорація до Картини І.

Додаток Ж. Фото 11, 12. Декорації до Картини П.

Додаток 3. Фото 13. Декорації до Картини Ш.

ХОРЕОГРАФІЧНА СЮІТА «ЗОРЯНА НІЧ ВІНСЕНТА»
СЦЕНАРІЙ І ПОСТАНОВКА Катерини Фещук
(за мотивами фільму «У брами вічності»
режисер Джуліан Шнабель)

Додаток И. Фото 14. Театральна афіша